

VOOR GELIJKHEID EN DEMOCRATIE

VREDES NIEUWS

Van Kopenhagen via Cancùn naar?

Kopenhagen in december 2009 was de plaats waar regeringsleiders en de wereldwijde sociale beweging samenkwamen - weliswaar op gescheiden platformen - om te zorgen voor een globaal, bindend en rechtvaardig akkoord. Het liep anders af.

Ondertussen zitten we op schema voor een rampscenario. Zelfs de reductiedoelstellingen van Kyoto worden niet gehaald. Als we de verhuis van productie naar o.a. China in rekening brengen, neemt de CO2 uitstoot van het Westen zelfs toe. De wereldwijde energie-waakhond International Energy Agency waarschuwde begin november voor een stijging naar 3,5°C bij onveranderd beleid. Dit beleid zorgde in 2009 zelfs voor 312 miljard dollar subsidies voor fossiele brandstoffen, de voornaamste oorzaak van de klimaatwijziging.

Journalist George Monbiot paraphraseerde een uitspraak van Lord Stern dat het antwoord op de klimaatverandering het resultaat is van "het grootste fiasco van de markt" naar "het grootste fiasco van de politiek". Dezelfde journalist vindt dat we onszelf toelieten te geloven dat met een beetje roepen en protesteren er wel uiteindelijk een decente politiek zou komen die zorg voor ons draagt.

Geen enkele waarnemer verwacht nog dat de bijeenkomst in Cancun ons een ambitieus akkoord zal brengen. De industriële lobby, de republikeinse oppositie in de VS, de onwil van China zorgen ervoor dat er geen momentum bestaat voor alles omvattende afspraken.

Dergelijke afspraken zijn nochtans nodig om onder de tweegradendoelstelling te blijven die in Kopenhagen werd onderschreven. Komen we daar boven dan komen we in een situatie van onbeheersbare negatieve gevolgen. Recente studies en klimatologische effecten wijzen erop dat veranderingen zich sneller voordoen dan verwacht. De wereldwijde acties naar aanleiding van de klimaattop van 29 november tot 10 december zullen nogmaals de urgentie onderstrepen. Alhoewel het effect ervan niet te hoog mag worden ingeschat zijn deze campagnes levensnoodzakelijk. De resultaten ervan zijn slechts te verwachten als de acties blijven aanhouden. Geen reden dus om op 28 november thuis te blijven. De klimaatcoalitie verzamelt dan in Brussel. Allen daarheen.

Ludo

Oxfam-Wereldwinkelnieuws: Bijzonder bezoek te Puurs in 2011

In februari stuurde Yves D. van wereldwinkel Puurs dit bericht door aan alle vrijwilligers.

“...’t is zover, er is ons een partner toegewezen, die we zullen opvangen en begeleiden tijdens het congres, feest in mei 2011, naar aanleiding van 40 jaar oww in België.”

Maandag 18 oktober 2010, kreeg deze uitdaging, ons persoonlijk aangeaan engagement naar nationaal toe, extra vorm en kleur.

Wim Melis van de producentendienst kwam ons meer vertellen over deze partner en hoe we nu zelf met hem contact kunnen nemen:

Koffieproducent **RECOCARNO uit** **HAÏTI.**

Wim bracht hen in de zomer van vorig jaar een kort maar persoonlijk bezoek.

Het betreft onze enige partner in Haïti. “Met gemiddeld 0,25 hectare grond per koffieproducent echt wel zeer kleinschalige boeren”, stelde hij vast.

Recocarno bestaat sinds 1997 als een **netwerk van acht koffiecoöperaties** in het noorden van het arme Haïti. Elke coöperatie heeft zijn eigen geschiedenis, zijn eigen werking en beheersorgaan, zijn eigen afzonderlijke juridische entiteit. Het gaat in totaal om zo’n 6500 leden, waarvan bijna de helft vrouwen

De organisatie werd opgericht, onder andere met steun van Oxfam Groot-Brittannië, om de koffieverkoop en -export beter te doen draaien. Maar geleidelijk aan werd het actieterrein verbreed met ngo-projecten waaronder diversificatie (rijst, yuca, bonen, fruit, ...), gender en hiv/aids.

Zowat één miljoen Haïtianen verdient de kost bij de Dominicaanse burens, vooral op bananen- en suikerrietplantages. Maar ook in de koffiesector merk je de verstrengeling tussen de twee buurlanden. Nogal wat koffiebranders uit de Dominicaanse Republiek schuimen de Haïtiaanse markt af. Ze kopen alle koffie op, ongeacht de kwaliteit, aan lage prijzen.

Ook Recocarno verkoopt aan hen. “Maar enkel de lagere kwaliteit die we niet kunnen uitvoeren”, haast directeur Jean-Luc Bonheur zich te zeggen. Recocarno is geen reus in de koffiewereld. Vorig seizoen kon ze zes containers exporteren. Twee daarvan verkocht ze aan de Engelse fairtradeorganisatie Twin, die op haar beurt 250 zakken doorverkocht aan Oxfam Fairtrade. We gebruiken de koffie in onze Mokka, Espresso en koffiepads.

Alle koffie die Recocarno exporteert, gaat naar de fairtrademarkt. Toch is Jean-Luc Bonheur best kritisch voor FLO. “De minimumprijs van FLO is eigenlijk ontoereikend”, zegt hij. Maar hij geeft toe dat Recocarno niet zonder fair trade kan. “Zonder fair trade zouden we de boeken mogen dichtdoen, gezien ons bescheiden volume. Le fair trade, c’est un avenir quoi.”

Dat bevestigen de producenten Rose Mélanie Linda en haar man Jacques Fleurimond.

Ook al hebben ze amper 1,25 ha koffie, de koffie-inkomsten zijn zeer belangrijk voor de reserves van hun familie. Ze benadrukken het belang van de coöperatie Cagava, waar ze lid van zijn.

Rose Mélanie Linda somt de voordelen op: “Gegarandeerde aankoop, toegang tot productiemiddelen als plantjes, informatie, ondersteuning door

technici. We krijgen een voorschot, dit jaar 25 gourdes per marmite (40 gourdes = 1 dollar). Een marmite betekent ‘emmertje’, het komt overeen met één pond groene bonen. De vergadering van Recocarno legt dit bedrag vast. Na afsluiting van het financieel jaar beslissen we hoeveel er nog als tweede betaling, als ‘ristourne’, wordt gegeven. In totaal verdienen we rond de 50 gourdes.”

Tot 1,25 dollar voor een pond groene koffie, dat komt overeen met de fairtrademinumprijs. Erbovenop komt uiteraard nog de FLO-premie, die Recocarno per coöperatie verdeelt overeenkomstig het geproduceerde volume. De premie maakt verschillende projecten mogelijk: watercaptatie, bruggetjes, gemeenschapsschooltjes, de overdekte markt, een overdekte bushalte, ... Een duidelijk bewijs van de impact van fair trade, in een straatarm land dat eerlijke handel goed kan gebruiken.

Volgend jaar mogen wij, vrijwilligers van wereldwinkel Puurs, de directeur van Recocarno: Jean-Luc Bonheur, himself, welkom heten in België. We zullen hem met onze groep, warm en met open armen ontvangen.

Na het relaas van Wim en bij een glaasje wijn, maakten we alvast plannen hoe we zijn bezoek hier zo aangenaam en interessant mogelijk kunnen maken.

wordt vervolgd.....

Rien van wereldwinkel Puurs.

Transitie naar duurzame landbouw

Terra Reversa organiseert samen met VODO op 3 februari 2011 een conferentie "transitie naar een duurzame landbouw is broodnodig" in het Europees Parlement. Dit gebeurt met ondersteuning van BBL, Vredeseilanden, Broederlijk Delen, Greenpeace, Bioforum, Wervel, I.I.I.I.I.I....

Het is de bedoeling dat deze brede platformconferentie de aanzet geeft tot de opstart van een transitieproces voor de landbouw in Vlaanderen. Dit kan maar lukken als de huidige landbouwcrisis gesitueerd wordt in een mondiaal perspectief en als het consumptie-aspect volwaardig aan bod komt. Sprekers op dit symposium zijn:

ROBERT (BOB) WATSON

Directeur van IAASTD, vroegere voorzitter van IPCC, momenteel chief scientific adviser, UK Department for Environment, Food and Rural Affairs en professor aan de University of East Anglia. Het International Assessment of Agricultural Knowledge, Science and Technology for Development (onder de leiding van FAO, UNDP, UNEP, WHO, WB) is een baanbrekend internationaal rapport, uitgewerkt door 600 wetenschappers en stakeholders die een synthese hebben gemaakt van de duurzame landbouwmodellen waarin moet geïnvesteerd worden op vlak van kennis, wetenschap en technologie.

OLIVIER DE SCHUTTER

Professor aan de Université de Louvain-la-Neuve (Belgium). UN Special Rapporteur on the Right to Food (1 May 2008- 1 May 2011). Hij is auteur van o.m. een interessante tekst: "Guidance in a time of crisis: IAASTD and the Human Right to Food" waarbij het IAASTD-rapport besproken wordt

vanuit het perspectief van voedsel als mensenrecht.

UNNI KJAERNES

Co-manager in the SCORE!-project en lid van de Working Group Agro-food. Zij is een expert op vlak van duurzame consumptie. SCORE! (Sustainable Consumption Research Exchanges) is een initiatief van de EU met als missie een vooraanstaand wetenschappelijk netwerk uit te bouwen inzake duurzame consumptie en productie.

JAN DOUWVAN DER PLOEG

Professor aan de landbouwfaculteit van Wageningen (Ned). Hij is auteur van "De virtuele boer" en "New peasantries" en ziet veel nieuwe ontplooiingsmogelijkheden binnen de landbouw als antwoord op het eenzijdig modernisatieproject van de voorbije decennia. Hij is zeer kritisch ten aanzien van het huidige landbouwmodel en formuleert nieuwe toekomstbeelden in de landbouw en mogelijke transitietrajecten. In de namiddag komen alternatieve landbouwmodellen aan bod rond 3 thema's:

- Hoe kan landbouw bijdragen tot het behoud van de biodiversiteit? (zowel algemene als functionele agrodiversiteit)
- Wat is het alternatief voor de intensieve landbouw met hoge externe input (intensieve veeteelt, impact op 3de wereld, vleesconsumptie)?
- Wat is het alternatief voor de kapitaalsintensieve landbouw (ecologisch en sociaal kapitaal versus financieel kapitaal, autonomie van boeren)

Voor praktische inlichtingen: Gert Vandermosten (VODO): gert@vodo.be

Schrijfkernen van Amnesty International.

Puurs

Vedett (kantine evenementenhal)
Elke derde woensdag van de maand

Van 19 tot 21u

Lippelo

Café De Wandeling

Elke derde donderdag

van de maand

Van 20.30 tot 22u

Blaasveld

Parochiecentrum

Elke eerste donderdag van de maand

Van 20 tot 21u

Briefschrijfacties zijn voorradig in de wereldwinkels te Breendonk, Puurs en Bornem en kunnen daar meegenomen worden.

Boom

Elke tweede dinsdag van de maand behalve juli en augustus

Tussen 19 en 20 u

Leopoldstraat 25, Boom

Openingsuren Wereldwinkels

Breendonk: wo 14-16
do 14-15
za 10-12
zo 10-12

Bornem: (tel 889 53 92)
wo 14-17
za 10-12 14-17

Willebroek: di 10-12 14-17
wo 10-12 14-17
vr 10-12 14-17
za 10-12 14-17

Puurs: wo 14-16
do 9.30-12
za 9.30-12 14-17
zo 9.30-12

St.Amands di 10-12
wo 14-17
za 10-12 14-17

“MO*”, mondiaal magazine

In het novembernummer van MO* interviewt Gie Goris Jean Drèze, topeconoom en adviseur van de Indische regering, over armoedebestrijding.

Lithium is een belangrijke grondstof voor batterijen. Bolivia wil meer greep krijgen op haar reserves.

Walden Bello is een gerenommeerd andersglobalist. Hij heeft het over de Europese landbouwbeleid en voedselveiligheid.

Op dit moment zijn we op aarde met meer dan 7 miljard. We gaan richting 9 miljard en misschien meer. Welk beleid moet daarmee omgaan?

Vlaams minister van Leefmilieu Joke Schauvliege (CD&V). Zij leidt de Europese delegaties op de VN-toppen over biodiversiteit en klimaat. Ze vertelt iets over haar verwachtingen.

En nog veel meer.

Vrede

Tweemaandelijks tijdschrift met achtergrondinformatie rond het wereldgebeuren

Het november-decembernummer brengt een dossier over het zogenaamde vredesproces Palestina-Israël. Ook de komende klimaattop in Cancun wordt onder de loupe genomen. Het blad biedt ook ruimte om de democratische Koerdische strijd te situeren tegenover het Europese beleid. Francine Mestrum pleit naar aanleiding van de Braziliaanse verkiezingen voor echte armoedebestrijding via een betere sociale zekerheid.

Freddy De Pauw ziet met lede ogen dat de EU leert leven met uiterst-rechts.

Peter Teirlinck situeert de pogingen van de VS naar een militair monopolie in de ruimte in het kader van de controle van de zeeroutes. En nog veel meer.

Geschenken Beurs

Datum: zaterdag 4 december en
zondag 5 december 10-18 uur
Plaats: CC DE KOLLEBLOEM
polyvalente zaal, Kloosterhof 1
Oxfam-Wereldwinkel: **Puurs**

Geschenkenbeurs met uitgebreide
gelegenheid om glaasje te drinken
met (h)eerlijks uit de wereldwinkel
Gratis wijnproefstand

Datum: zaterdag en zondag 4 en 5
december van 10 uur tot 18 uur
Plaats: Parochiecentrum Kardinaal
Cardijnplein
Oxfam-Wereldwinkel: **Bornem**

Datum: zaterdag 27 (10-18u) en
zondag 28 november (10-17u)
Zaal en ontmoetingsruimte
dorpshuis “De Leeuw”, E.
Verhaerenstraat 71, **St-Amands**.

Tripelkoor

Op donderdag 9 december zingen de
‘Tripels’ voor ARGOS.

Die avond zet het koor de deur wijd
open voor wie de zorg deelt van
ARGOS voor vluchtelingen in België.
Dat vindt ARGOS fantastisch van het
Tripelkoor.

Waar ze die avond zingen?
In zaal ‘tJEFKE, Salvialaan (aan de
St.Jozefsker) in REET .
Gezongen wordt er van 20u30 tot
22u.
Een Tripel-pauze is voorzien. Of wat
dacht u?

De inkom is gratis.
Maar een mandje voor je vrijwillige
bijdrage aan de vluchtelingenwerking
van ARGOS staat klaar.

Het koor is knap. Maar de ruimte is
krap: het aantal stoelen is beperkt.
Dus graag een seintje met hoeveel
jullie komen. (graag voor 15
november) aan argos@scarlet.be

GeschenkenBeurs
zaterdag 4 december 2010 · 10-18u
zondag 5 december
wijnproefstand - hartelijk welkom
CC DE KOLLEBLOEM
Polyvalente zaal - Begijnhofstraat 13-15 (of ingang Kloosterhof 1)
Oxfam
Wereldwinkel
Puurs

**de/
WERELD
MORGEN/
.BETRÄGG
MÄÄR
DIEP/**

Vredes- nieuws zoekt medewerkers

Het vredesnieuws zoekt
nog mensen die dit medium
(kwartaalblad + website + email
vredesberichten) kwalitatief en
inhoudelijk willen verbeteren
met artikelen en nieuws uit de
wereld van sociale bewegingen en
relevante berichten uit de wereld
daarbuiten. Geïnteresseerd?
Stuur een boodschap naar
vredesnieuws@pandora.be

Laat het grote geld niet ontsnappen!

Met de Europese vakbondsbetoging van 29 september kreeg de campagne van het FAN (Financieel Actie Netwerk) rond vermogensbelasting een extra impuls. Sedert jaren ijvert het FAN (ABVV, ACLVB, ACV, ATTAC VLAANDEREN, BBL, KWB, LBC, NETWERK VLAANDEREN, OXFAM SOLIDARITEIT, VODO en I.I.I.I.I.) voor meer fiscale rechtvaardigheid en tegen de verwoestende gevolgen van de financiële globalisering. Hieronder een inleidende tekst. Meer vind je op <http://www.hetgrotegeld.be>

Vandaag zijn er groepen in de samenleving die te kort hebben en er zijn er die in rijkdom leven. Er is een hoge belastingdruk op inkomen uit arbeid en een lage en tot geen belastingdruk op inkomen uit kapitaal. Er is de grote overheidsschuld tengevolge van de economische crisis en de vergrijzing van de bevolking dreigt daar nog vele miljarden bovenop te doen. Tegen 2015 wil de regering meer dan 20 miljard euro besparen. Tevens kost het de vakbonden zweet, bloed en tranen om de regering te dwingen de minimumlonen en de minimumuitkeringen te verhogen. Liever dan de lonen aan te passen aan de productiviteit, willen de werkgevers hun aandeelhouders goed gezind houden door hun een rendement van twee cijfers te beloven.

Op alle vlakken betalen gewone
vredesnieuws p.5 mensen de
4e trimester 2010 rekening.

Het grote geld

Een herverdeling van inkomen moet daarom een prioriteit worden van elke regering. Een rechtvaardig belastingstelsel kan daar heel wat toe bijdragen.

Een progressieve inkomstenbelasting

Met het progressieve belastingstelsel betalen de mensen met een hoog inkomen meer dan mensen met een laag inkomen. Blijkbaar vindt men dat vandaag niet meer belangrijk. Sinds 2001 heeft de toenmalige regering de twee hoogste belastingstarieven van 55% en 52% afgeschaft. Dit kost de overheid jaarlijks zo'n kleine 6 miljard euro. Dat is vijf maal meer dan de kostprijs van het optrekken van de sociale minima boven de armoedegrens. Het Rekenhof heeft berekend dat de kostprijs van de aanpassing van de sociale minima aan de welvaart 1,25 miljard euro per jaar bedroeg. Ooit zijn er voor de personenbelasting nog 13 tarieven geweest en was het hoogste tarief 70%.

Dat was tot 1989. Nu zijn er nog 5 en is het hoogste tarief 50%. Bijkomend wordt ons progressief belastingstelsel uitgehold door de vele belastingverminderingen die niet altijd in de juiste portemonnee terecht komen. Het zou goed zijn mochten we met zijn allen (politiek en middenveldorganisaties) even de tijd nemen om alle belastingverminderingen aan de rechtvaardigheidstoets te onderwerpen. Belastingaftrek is immers niet voor iedereen voordelig! Het systeem van aftrek geldt voor mensen die al belastingen betalen: wat wil zeggen een voldoende hoog inkomen hebben. Ten tweede, wil men van de vermindering genieten, moet men eerst investeren: wat wil zeggen, enige financiële reserve hebben en... dan nog enige tijd kunnen wachten om het geld van de overheid te recupereren. Mensen die weinig middelen hebben, kunnen dat geld vooraf niet vrijmaken. En dan heb je nog de ongelijkheid! Moeten

alle belastingverminderingen voor alle inkomenscategorieën even hoog zijn? Hoewel er een systeem voor lage inkomens is uitgewerkt, krijgt iedereen evenveel belastingvermindering bij de aankoop van dienstencheques. Gezien de bruto-kost voor de overheid 1,2 miljard euro bedraagt, zou het rechtvaardiger zijn dat dit belastingvoordeel afneemt naargelang het inkomen stijgt.

Ook van premies genieten enkel de mensen die de basisinvestering kunnen betalen: denk bijvoorbeeld aan de premies om de installaties van zonnepanelen aan te moedigen. Om de premie te krijgen moeten eerst zonnepanelen geïnstalleerd en kosten bewezen worden. Mogen we ons de vraag stellen dat de gemeenschap, d.w.z. iedereen, moet bijdragen aan dergelijke initiatieven die voorbehouden zijn aan bepaalde categorieën van burgers? Hier de cijfers: de eigendomsondersteunende maatregelen – vooral fiscale aftrekken van intresten en/of kapitaal van hypothecaire leningen, allerlei subsidies – komen vooral terecht bij de hogere inkomens. 40% komt terecht bij de 20% hoogste inkomens, 10% gaat naar de 20% laagste inkomens. Solidariteit op zijn kop? Het gamma aan fiscale verminderingen is aan herziening toe. En dit om twee redenen. Ten eerste om de herverdeling van de inkomens te waarborgen. Fiscale verminderingen moeten zoveel mogelijk omgezet worden in directe subsidies, zodat lage inkomens en sociale uitkeringstrekkers die geen belastingen betalen ervan kunnen genieten. Ten tweede omdat er dringend een vereenvoudiging van de personenbelasting nodig is. Wie vindt zijn weg nog in de wirwar van aftrekken? Daar kan men verandering in brengen door de fiscale stimuli te hergroeperen in drie korven: een korf onroerende goederen en langetermijnsparen, een korf sociale uitgaven en diensten aan personen, een korf leefmilieu.

De kracht van Congo: de andere kant van de Afrikaanse olifant

Begin juli ging ik met enkele Belgen op solidariteitsreis naar Kinshasa. We werden er bijzonder warm onthaald door Etoile du Sud. Een basisorganisatie van strijdvaardige Kinois, die in de armenwijken van Masina (één van de vele deelgemeenten van de stad) de bevolking probeert te organiseren rond gezondheidszorg en empowerment.

Het was enkele dagen na de festiviteiten van vijftig jaar onafhankelijkheid. Sindsdien is Congo niet meer uit het nieuws geweest. Wat daarbij vaak opvalt, is de eenzijdigheid waarmee over het land bericht wordt: een kapot land gerund door corrupte leiders, een hopeloos geval. Wij mochten drie weken lang een heel andere realiteit ervaren. Eén van 'gewone Congolezen' die er keihard voor willen gaan. En een jonge president Kabila die, voor het eerst in vijftig jaar, echt iets doet bewegen in het land.

Waarom blijven we hier dan toch vooral negatieve berichten horen? Waar halen Belgische beleidsmakers – die er amper in slagen ons eigen prutslandje op de rails te krijgen - de pretentie vandaan om Congo met de vinger te wijzen? Een land dat tachtig keer groter is en waar de problemen minstens zo complex zijn? Nog steeds paternalisme? Of spelen er grotere, economische belangen mee?...

Een kapot land...

Het moet gezegd: veel van de stereotypen kloppen. Het gaat niet goed met Congo. En wij hebben

dan nog alleen de hoofdstad gezien. Meer dan 70% van de mensen heeft geen vaste job, en overleeft met eigen handeltjes. Een grotere groep verdient minder dan een dollar per dag. De levensverwachting is 52 jaar, de gemiddelde leeftijd 16. De basisvoorzieningen zijn rampzalig. In de gammele publieke schooltjes zitten kinderen met zestig in een klas gedruimd. Als hun ouders het schoolgeld kunnen betalen, tenminste. Er zijn ziekenhuizen in de wijken, maar ook die zijn vaak niet toegankelijk voor de arme bevolking. Er is een schrijnend gebrek aan dokters. Veel dokters emigreren naar landen waar ze een beter loon krijgen, en wie over blijft, werkt vooral voor rijke patiënten. We spraken met een dokter uit de armenwijk, die alleen verantwoordelijk is voor 30.000 patiënten. Een andere dokter kreeg een zone buiten Kinshasa toegewezen. Een gebied van 200 kilometer met 600.000 patiënten. Veel van die mensen zullen nooit van hun leven de dokter zien, en kunnen enkel hopen dat ze niet ziek worden. In de stad is stromend water en elektriciteit. Maar de druk op de waterleidingen is enkel om twee uur 's nachts voldoende, dus je moet opstaan om een reserve voor de volgende dag aan te leggen. En de elektriciteit valt om de haverklap uit. Omdat de stad te snel gegroeid is en er te veel huizen aangesloten zijn op te weinig (verouderde) transformatoren, die voortdurend oververhit geraken. Als je meer naar de buitenwijken gaat, valt ook die luxe weg. Hier wonen mensen met twaalf in betonnen hokjes van zes vierkante meter, zonder basisvoorzieningen. Geen betonwegen meer hier, maar zandwegeltjes waar je letterlijk op het vuil loopt. Als je geld hebt om schoenen te kopen is dat niet erg, maar veel kinderen lopen hier

blootsvoets. Met allerlei ziektes tot gevolg.

De armoede dwingt de meeste mensen tot allerlei creatieve oplossingen. Wat wij corruptie noemen, is hier een overlevingsstrategie. Van proffen die enkel examens willen afnemen als hun studenten hun dure syllabussen kopen: een noodzakelijke aanvulling op hun schraal loon. Of die sowieso onvoldoendes geven, in de hoop dat studenten wel zullen terugkomen en onder tafel iets zullen regelen. Over politieagenten die mensen voortdurend lastig vallen. En dan beginnen discussiëren over de juiste papieren, maar stoppen met moeilijk doen als je hen wat geld toestopt. Tot een mentaliteit die hier algemeen is, waar niets voor niets wordt gedaan maar iedereen wat hij heeft en kan probeert ten gelde te maken.

... maar mensen met ambitie

De verhalen kloppen dus. Maar ze worden hier eenzijdig gepresenteerd. Er wordt zo weinig stilgestaan bij het waarom van deze achterstand. Het land is, onder Belgisch koloniaal bewind, jarenlang uitgezogen. De weinige investeringen die er toen werden gedaan, verpieterden tijdens de dertig jaar dictatuur van Mobutu. Die zijn ding kon doen met steun van het westen. Toen nam de oude Kabila de macht over. Hij wou Congo terug aan de Congolezen geven en het land herop bouwen. Het kleine jaar dat hij aan de macht was, bracht ook echt verandering: alle Congolezen die we spraken, spreken er nog vol lof over. Maar hij was een gevaar voor de westerse belangen. Die steunden een jarenlange oorlog tegen hem, die het land ook totaal verwoestte. Kabila werd

**vredesnieuws p.6
4e trimester 2010**

vermoord en vervangen door zijn zoon. Pas in 2003 kwam de vrede een beetje terug, en pas sinds 2006 slaagt de jonge Joseph Kabila er in om het land terug op de rails te krijgen. Congo komt dus uit een decennialange periode van oorlog en uitbuiting, vaak gesteund door het westen. Logisch dat het land achtergesteld is.

Er wordt door het westen ook weinig marge gelaten om het land op te bouwen. Tijdens de dictatuur van Mobutu werd een gigantische schuld opgebouwd. Geld dat hem door het westen werd geleend om grootse projecten op te zetten (zoals de bouw van de Inga-stuwdam). De bevolking werd er uiteindelijk geen haar beter van: door corruptie en wanbeheer verdween het meeste geld in de zakken van de Mobutu-elite, en de stuwdam werkte nooit meer dan 30% van zijn capaciteit. Maar de westerse bedrijven die de bouwwerken mochten uitvoeren, vaarden er wel bij. Het westen bleef Mobutu ook geld toestoppen, zelfs toen ze zagen dat hij de leningen nooit zou terugbetalen, omdat ze hem nodig hadden als pion in de Koude Oorlog. Gevolg: het land zit nu met een overheidsschuld van 14 miljard dollar, waar de gewone Congolees nooit iets van gezien heeft, maar die hij wel mee moet afbetalen. Een vijfde van het overheidsbudget gaat naar afbetaling van de schulden. Congo moet uiteindelijk gerund worden met een budget kleiner dan dat van de stad Antwerpen.

De achterstelling heeft dus een geschiedenis en een context, die vaak niet verteld wordt. En, ook vaak onderbelicht: er waait sinds kort een nieuwe wind. Ten eerste bij de bevolking zelf. De Congolezen willen duidelijk niet bij de pakken blijven zitten. Dat merk je aan de jongeren en studenten die we spraken. Die enorm gemotiveerd zijn om hun geschiedenis beter te begrijpen, én hun land eigenhandig terug op te bouwen. Maar ook aan de

basisbewegingen die steeds meer opkomen, en die de 'gewone Congolezen' willen organiseren. Onze gastheer *Etoile du Sud* is daar een mooi voorbeeld van. Ze richten in tal van wijken buurtcomités op. Waar burgers in hun eigen wijk het heft weer in handen nemen. Vanuit de filosofie dat, als je iets wil veranderen, je niet moet wachten op de Belgen of de overheid, maar het vooral zélf moet doen. De comités zetten projecten op: van een vrijwillige dokterspermanentie, over eigen huisvuilophaling (zie foto), tot het gemeenschappelijk aankopen van materiaal om de wijk en de kleine landbouwproductie te verbeteren. En er is ook het politieke werk. Dat was jarenlang verboden, of onmogelijk door de oorlog. Dus mensen zijn niet politiek geschoold. Politieke partijen hebben hier ook geen programma, enkel een bekende kop. Mensen stemmen vooral uit tribalisme (kiezen voor de kandidaat uit je eigen clan, in de veronderstelling dat die wel het best voor jou zal zorgen) of uit de buik (wie de meeste cola en t-shirts uitdeelt, krijgt hier de meeste stemmen). In discussiegroepen worden wijkbewoners wél politiek gevormd: om na te denken over het land, principes als democratie, en hoe Congo er weer bovenop te krijgen.

De nieuwe wind zit ook in het plan van de jonge Kabila. Die heeft een ambitieus programma voor het land. Hij wil werk maken van vijf 'werven': infrastructuurwerken, onderwijs en gezondheid, water en elektriciteit, huisvesting en tewerkstelling. Overal in de stad zie je affiches, die het 'ontwaken van de olifant Congo', als bloeiend hart van Afrika, propageren. Maar het is meer dan propaganda. Dat zagen de Congolezen zelf ook. In januari waren ze nog aan het morren: dat er van de beloftes wel niks in huis zou komen en dat nieuwe wegen de honger niet verdrijven. Maar toen bij het onafhankelijkheidsfeest in juni een groot deel van de geplande infrastructuurwerken klaar was, moesten ze toch toegeven dat er

echt iets aan het bewegen is. De grote werken beperken zich ook niet enkel tot de hoofdstad. Er komen steeds meer wegen tussen de Congolese grootsteden. Waar een rit naar familie elders in het land vroeger zes dagen duurde, kan je dat nu in één dag doen. Door de wegen kunnen landbouwers hun producten gemakkelijker vervoeren en verhandelen. En dat kan dan weer ontwikkeling in de andere steden brengen, wat de vlucht van veel mensen naar de hoofdstad kan afremmen. Naast wegen worden er ook steeds meer ziekenhuizen en scholen gebouwd, en staan verschillende welzijnsprojecten in de steiger. En dat is echt wel heel lang geleden in het arme Congo.

De jonge Kabila realiseert dit vooral met hulp van de Chinezen. In een reeks ingenieuze contracten sloot hij interessante deals. Chinese bedrijven krijgen mijnconcessies, waarmee ze koper en andere grondstoffen mogen komen ontginnen (waar China, als bloeiende economie, veel nood aan heeft). In ruil financieren ze de infrastructuurwerken. De hele operatie wordt gerund door een *joint venture*, waar de Congolese overheid deel van uitmaakt. Eens de infrastructuurwerken zijn betaald, zal een deel van de winst van de grondstofontginning terugvloeien naar de Congolese staatskas. Uiteraard zitten de Chinezen daar vooral uit eigenbelang. En ja, de arbeidsomstandigheden waarmee ze Congolezen tewerk stellen, is niet steeds je dat. Maar het is beter dan wat de Libanezen en Indiërs daar doen. En de infrastructuurwerken geven werk aan duizenden Congolezen, die voordien amper konden overleven. De win-win-filosofie van de contracten breekt ook volledig met de vroegere gang van zaken, toen westerse multinationals ongestraft het land konden uitzuigen, en de gewone Congolees daar geen haar beter van werd.

De figuur van Joseph Kabila is omstrede, maar ook dat ligt genuanceerd. Toen we in

Kinshasa waren, was Floribert Chebaya net vermoord. Deze Stem van de Stemlozen had, als mensenrechtenactivist, een pijnlijk rapport klaarliggen over de betrokkenheid van Kabila in een moordpartij. Toen hij zelf vermoord werd, wees iedereen dan ook direct naar de Kabila-entourage. Kortere geleden stierf Armand Tungulu. Deze Kabila-opposant uit België had het aangedurfd om een steen naar de presidentiële wagen te gooien. Toen hij later werd opgepakt en in verdachte omstandigheden stierf in de cel, was Kabila ook weer verdachte nummer één. Maar de discussies zijn pittig. Zo verdedigen heel wat Congolezen ook de stelling dat Chebaya vermoord is door de oppositie, in een poging om Kabila – een paar dagen voor de onafhankelijkheidsviering – in een slecht daglicht te stellen. En er zijn ook Congolezen die een strakke veiligheidsdienst en gerichte terreur verdedigen. Kabila heeft het niet makkelijk: hij staat vrij geïsoleerd met zijn plannen voor verandering, de rijke oppositie is groot, zelfs in zijn eigen parlement. Naast de overheidszenders voeren meer dan veertig televisiekanalen van de oppositie dagelijks lastercampagnes. Congolese leiders die écht iets wilden veranderen, werden in het verleden steevast afgemaakt. Van Lumumba over Mulele tot de oude Kabila. Vaak met steun van het westen. Als de jonge Kabila echt iets wil veranderen, doet hij er dus best aan zich zo veel mogelijk te beschermen...

Nu nog onafhankelijkheid

Een mens vraagt zich af waarom dat complexe, veelzijdige verhaal zo weinig verteld wordt. En hier komen de grote economische belangen in het spel. Er is iets erg interessants aan het gebeuren in Congo. De Chinese grootmacht neemt duidelijk de handel over. En daar kan het westen niet mee lachen. Toen de grote Chinese contracten werden afgesloten, dreigde het

westen de beloofde kwijtschelding van de overheidsschuld niet te laten doorgaan. Toen Congo toch met de Chinezen verder ging, werd snel een kwijtschelding van 8 miljard dollar beloofd, in de hoop het land toch nog te vriend te houden. Vandaag wordt ook die kwijtschelding genuanceerd. Ze kan enkel doorgaan als Congo transparant is over haar contracten met de Chinezen, én als ze iets aan de corruptie doet in haar overheidsapparaat. Corruptie die jarenlang werd georganiseerd én onderhouden door het westen zelf. De beeldvorming over Congo, die we hier dagelijks krijgen, heeft daar veel mee te maken. Toen de jonge Kabila een hoop contracten van westerse mijnmultinationals herriep, en een groot deel van hen buiten zette, was hij plots een 'corrupte, incompetent leider'. Toen hij interessante deals sloot met de Chinezen, oreeerden ze hier over een 'nieuw Chinees kolonialisme'. Het westen begrijpt dat ze het rijke Congo aan het verliezen zijn, dat Congo hen niet meer nodig heeft. En dat doet pijn. Een eenzijdig negatief beeld ophangen van een corrupt, incompetent regime, moet helpen om de macht te behouden. Maar het zal de realiteit van een land, dat eigenhandig beslist er weer bovenop te komen in échte onafhankelijkheid, niet kunnen tegen houden.

Sam Mampaey

De solidariteitsreis naar Kinshasa was een initiatief van de Belgische NGO intal. Meer info over Congo-activiteiten én achtergrond op www.intal.be.

Ontwikkelingssamenwerking, millenniumdoelstellingen, 'het Zuiden', NGO's,...

Klinken deze termen u al vertrouwd in de oren? Of net helemaal niet maar u bent wel nieuwsgierig om er het fijne van te weten? Dan is deze reeks iets voor u!

In vier avonden gaan we op zoek naar de redenen voor de ongelijkheid tussen het rijke Noorden en het arme Zuiden, bekijken we wat mogelijke oplossingen kunnen zijn en gaan we in gesprek over de impact van organisaties en verenigingen die projecten in het Zuiden opzetten. De toegang is gratis.

Woensdag 15 december 2010 van 19u30 tot 22u in CC De Kollebloem Puurs met receptie:

Wat kan de ontwikkelings-samenwerking betekenen? Is het een druppel op een hete plaat of toch een hefboom?

Spreker: Guy Poppe | gewezen radiojournalist bij de VRT.

In samenwerking met Provincie Antwerpen, CC Ter Dilft, CC De Kollebloem, Vorming Plus regio Mechelen, Oxfam Wereldwinkel Puurs, Oxfam Wereldwinkel Bornem, 11.11.11 Puurs, Raad voor Ontwikkelingssamenwerking Bornem

28 november. Red het klimaat

Op 28 november 2010, de dag voor de VN klimaatconferentie van start gaat in Cancun (Mexico), wil de Klimaatcoalitie de politieke leiders van ons land wakker schudden. Of liever... zingen.

De Klimaatcoalitie verzamelt over heel België meer dan 80 organisaties rond het klimaat: milieu-organisaties, Noord-Zuid-organisaties, vakbonden, jongerenbewegingen, Op deze manier hebben we een achterban opgebouwd van meer dan een miljoen leden. Vorig jaar, te midden van de verwachtingen die rond de VN Klimaatconferentie van Kopenhagen hoog opliepen, slaagde de Klimaatcoalitie er in om 15.000 mensen te verzamelen in Brussel om mee storm te lopen voor het klimaat en om meer dan 10.000 mensen op het strand van Oostende te doen dansen voor het klimaat, opgenomen door Nic Balthazar.

Dit jaar liggen de verwachtingen voor de Klimaatop in Cancun (Mexico) niet zo hoog, maar de situatie blijft voor België, als Europees voorzitter, wel uitzonderlijk: onze politici zullen tijdens deze top de Europese delegatie moeten leiden. De Klimaatcoalitie wil dan ook de Belgische en Europese politici op hun verantwoordelijkheid wijzen en stelde alvast een eisenbundel waarvan we verwachten dat de politieke leiders deze mee zullen nemen naar de onderhandelingstafel.

Op zondag 28 november 2010, een dag voor het begin van de Klimaatop in Cancun, willen we met zoveel mogelijk mensen vanuit heel Europa, Zingen voor het klimaat.

De afspraak begint om 14u in Brussel aan het Noordstation, waar iedereen verwelkomd wordt door Murgadil, een kleurrijke en muzikale bende die

meteen de toon zal zetten. Wanneer iedereen opgewarmd is, trekken we de straat op richting Kunstberg onder begeleiding van enkele fanfares (Kermez à l'Est, Pas ce soir chérie, Fanfakids, ...) In het hart van de optocht zullen enkele koren de mensen al aanzetten om mee te zingen. Wanneer we omstreeks 15u toekomen op de Kunstberg, zullen we verwelkomd worden door de Murgafanfare Agrum, die op haar beurt voor exotische sferen zal zorgen

Na het dansen, is het tijd om te zingen! Vuile Mong (beter bekend met zijn Vieze Gasten) en een nog te bepalen Franstalige presentator, zullen het klimaatlied aan alle deelnemers aanleren. 'Hey You' – een herwerking van 'Hey Jude' van The Beatles – zal over heel Brussel te horen zijn. Ondersteund door de aanwezigheid van verschillende koren onder leiding van Marie Sophie Talbot (van Urban Trad).

We sluiten ons evenement af met videofragmenten van Friends of the Earth die getuigenissen toont van klimaatslachtoffers uit België en heel Europa.

Vredes- nieuws

ook anders (vredesnieuws@ pandora)

Sinds vorig Vredesnieuws kregen de 250 abonnees wiens email-adres we kennen, supplementair een aantal email-berichten.

Ook jij kan een bijdrage leveren. Stuur ons een berichtje met bijvoorbeeld:

- de inhoud van een internet-site of interessante gegevens, teksten, discussies, verwijzingen, ..
- de aankondiging van een activiteit

Wij sturen aan alle vredesnieuws-abonnees die op onze email service ingeschreven hebben, het bericht door. We eigenen ons wel het recht toe om te verifiëren of het bericht kadert in de opzet van het Vredes-nieuws (een bijdrage leveren aan de sociale bewegingen). Uiteraard mag het bericht niet te groot zijn (in aantal kilobytes). Schrijf alvast in door ons (vredesnieuws@pandora.be) gewoon een e_mail bericht te sturen met vermelding "inschrijving e_mail service Vredesnieuws" en graag ook naam en adres.

Dit Vredesnieuws verschijnt 4 keer per jaar en op zo'n 680 exemplaren. Het wordt verstuurd naar mensen uit de regio Klein-Brabant - Willebroek die zich de laatste 20 jaar geïnteresseerd getoond hebben voor vredesbeweging, derde wereld, anti-racisme, vluchtelingen, arbeiders-beweging, vierde wereld, milieu-beweging, vrouwenbeweging, ...

Op de adres-sticker vooraan op dit blad kun je zien of we ooit je financiële gift of lidmaatschap hebben genoteerd. "M" voor je naam betekent dat je dit millennium reeds gesteund hebt. Een "X" wil zeggen dat je vòòr een betaling gedaan hebt. Een "J" betekent dat je laatste steun dateert van vòòr 1996. Staat er niets voor je naam, dan hebben we de laatste 25 jaar geen financiële steun genoteerd. Maar misschien heb je ons wel op een andere manier gesteund. (abonnement vanaf 2,5 Euro/jaar op rek 401-2016201-74 van het Vredesnieuws.

vredesnieuws

inhoudstafel

Dit blad heeft als ambitie een forum te zijn voor de talrijke verenigingen, organisaties en bewegingen van Klein-Brabant en Willebroek die actief zijn rond thema's als milieu, mensenrechten, arbeidersbeweging, vrede, rechtvaardige wereldhandel, ontwikkelingssamenwerking, antiracisme, vluchtelingen, duurzame ontwikkeling, vredesbeweging, vierde wereld, ...

We denken bijvoorbeeld aan Amnesty International, Jeugdbond voor Natuur en Milieu, AZG, Hand in Hand, Argos, Wereldwinkels, 11.11.11-comité's, Christelijke basisbeweging, vakbonden, ATD-Vierde Wereld, Broederlijk Delen, Simmerdown, Wrak, De Schakel, Natuurpunt, ...

Je kan ons ook bereiken op internet (www.vredesnieuws.be)

Als je nog niet geabonneerd bent en je wil zeker zijn dat je dit Vredesnieuws ook in de toekomst nog krijgt, of je vindt dat er sowieso wat tegengewicht moet zijn voor de commerciële media? Stort dan minstens 2,5 Euro op rek 401-2016201-74 van het Vredesnieuws

Van Kopenhagen via Cancun naar?	p. 1
Bijzonder bezoek te Puurs in 2011	p. 2
Transitie naar duurzame landbouw	p. 3
Geschenkenbeurs en Tripelkoor	p. 4
Het grote geld	p. 5
De kracht van Congo: de andere kant van de Afrikaanse olifant	p. 6
Globaal lokaal	p. 8
28 november. Red het klimaat	p. 9
Agenda	p. 10

<http://www.vredesnieuws.be>

Agenda

vredesnieuws@pandora.be

Datum	waar?	Wat en wie?
tot 11 december	CC Kollebloem Puurs	Fototentoonstelling 'ECUADOR' van EslaBonSocial vzw
27-28 november	Dorpshuis "De Leeuw" St Amands	Geschenkenbeurs Wereldwinkel
27 november 17u	Romerohuis, Puurs	Terugkomdag Besorah
28 november	Brussel	Klimaatmanifestatie
28 november 11-18u	Aartselaar, zaal Koekoek	Kerstmarkt ten voordele van Welzijnszorg en Argos
4 en 5 december	CC Kollebloem Puurs Parochiecentrum Bornem	Geschenkenbeurs Oxfam wereldwinkels
9 december 20.30u	'tJefke, Salvialaan Reet	Tripelkoor ten voordele van Argos
15 december 19.30 u	CC De Kollebloem Puurs	Globaal Lokaal: is er hoop voor het Zuiden?

Bericht aan de abonnees: heb je liever dit vredesnieuws in de vorm van een pdf-file in je email-postbus? Stuur een berichtje naar vredesnieuws@pandora.be met vermelding: vredesnieuws.pdf graag.